

Γέροντας Εφραίμ Φιλοθείτης : όλοι θα ομολογήσουν ότι κάποιο αγκάθι τους κεντά και πονούν.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Φιλοθείτης-Αριζονίτης / Ορθόδοξη πίστη](#)

Γέροντας Εφραίμ Φιλοθείτης :Όπου και αν κοιτάξεις, όποιον και αν ερωτήσεις, όλοι ως εξ ενός στόματος θα ομολογήσουν ότι κάποιο αγκάθι τους κεντά και πονούν.

Ας μη λησμονώμεν, τέκνον μου, ότι όλοι οι άγιοι διήλθον αυτό το καμίνι των θλίψεων υπό διάφορους μορφάς, συμφώνως έκαστος προς ο εκλήθη επάγγελμα. Εάν ρίψωμε μία ματιά εις τον πολυθρύλητον βίον και πολιτείαν της αγίας Αυγούστης Θεοφανούς, θα ίδωμεν συσσωρευμένας τας θλίψεις, την μίαν κατοπιν της άλλης, καθ' όλην την πολυβασανισμένην ζωήν της. Έπασχε πολύ, παντοιοτρόπως προσεπάθει, ίνα δια μέσου νουθεσιών και προσευχών και δακρύων και παραδειγμάτων επιστρέψη τον εξοκείλαντα εις την αμαρτίαν αυτοκράτορα, τον σοφόν Λέοντα, τον νόμιμον σύζυγόν της. Αυτός ήτο καθ' ολοκληρίαν ο σταυρός της αγίας αυτής ψυχής, καθ' όλην την ζωήν της. Και αυτά τα βάσανα με

τα καλά έργα της, την αγίασαν. Κάνε λοιπόν υπομονήν, προσεύχου, νουθέτει, ελπίζοντας εις τον Κύριον, « Μακάριος ανήρ ος ελπίζει επ' αυτόν» (Ψαλμ. 33,8). Ούτως εχαράχθη του ανθρώπου ο βίος επί της γης, εφ' όσον εξέπεσεν από την αθανασίαν, τρυγά τώρα τους καρπούς, ους εγέννησεν η παρακοή.

Όσον και αν θελήση κανείς, όσον και αν προσπαθήση και νομίση ότι θα ζήση άνευ θλίψεων, δεν θα ημπορέση να το κατορθώση, διότι ο πειράζων εμπεριπατών την υπ' ουρανόν και περιελθών την γην, πάντας κοσκινίζει και ποτίζει το φαρμάκι των θλίψεων της κατάρας του νόμου. Όπου και αν κοιτάξης, όποιον και αν ερωτήσης, όλοι ως εξ ενός στόματος θα ομολογήσουν ότι κάποιο αγκάθι τους κεντά και πονούν. Υπάρχει όμως διαφορά θλίψεως από θλίψιν, θλίβονται τινες, διότι δεν ημπορούν να απολαύσουν αθεμίτους πράξεις, τούτο ένοχος θλίψις. Θλίβονται άλλοι νομίμως και ευλόγως, τούτο φυσικόν αποτέλεσμα. Όταν όμως υπάρχη και η πνευματική γνώσις, αι θλίψεις εμβολιάζονται εις τον υπομένοντα προς αγιασμόν. Τούτο ακριβώς διεπράχθη και εις την αγίαν Θεοφανώ, νομίμως έπασχε, διότι ο σύζυγός της εξηπάτα αυτήν, εκείνη όμως με πνευματικάς γνώσεις και νουθεσίας και χριστιανικόν παράδειγμα, υπομένουσα, κλαίουσα, προσευχόμενη ανέθετε τα πάντα μετ' ελπίδος εις τον Θεόν. Και δια ταύτα πάντα εκεντρίσθη εις το νόμιμον η αγιότης. Δια τούτο υπόμεινον ταύτα πάντα, αγιάζου δια μέσου των θλίψεων, ευχαρίστει τον Θεόν, όπου σε παιδεύει προσκαιρα, ίνα σε αναπαύση αιώνια! Εγώ εάν ίδω, ή ακούσω ότι ο τάδε ζη άνευ θλίψεων και ευημερεί κατά πάντα τα θελήματα αυτού, τούτο το θεωρώ ως εγκατάλειψιν Θεού! Εμάς ας μας κατατάξη ο Θεός με τους πάσχοντα, ίνα γραφή το όνομά μας εις την βίβλιον της ζωής και μη μείνωμεν έξω του Θείου Νυμφώνος του Χριστού. Όσον και αν θλιβώμεν, μίαν ημέραν όλα θα λήξουν και θα ξεχασθούν, μόνον είτε κακόν είτε καλόν, τούτο θα μείνη, δια να ακολουθήση την ψυχήν μέχρι του κριτηρίου, όπου θα ακούση την μεγάλην απόφασιν. Τούτο πολλάκις με αλλοιώνει και κλαίω, το τι θα απολογηθώ εις το κριτήριον του Χριστού εγώ ο ανάξιος ιερεύς. Να εύχεσαι δι' εμέ να μη καταδικασθώ.

Γέροντας Εφραίμ Φιλοθεΐτης

Πηγή: elderephraimarizona.blogspot.ca